

Arrest

nr. 308 520 van 19 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. FADILI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Marokkaanse nationaliteit en u verliet Marokko in januari 2018 met uw eigen paspoort en een visum voor Nederland om de trouw van een familielid bij te wonen. U keerde niet terug naar Marokko en bleef echter in Europa. U woonde bij uw vader in Antwerpen. Uiteindelijk werd u geplaatst in het Gesloten Centrum van Brugge omdat u illegaal in het land verblijft. Daar diende u op 3 mei 2024 een verzoek om internationale bescherming in. U zegt dat u van Marokko houdt, maar u kan niet terug omdat u alleen zou zijn in Marokko. Daarnaast verwijst u naar een incident met dieven in Marokko waarbij u beroofd werd toen u nog alleen in uw dorp woonde. Uw dossier bevat een kopie van uw paspoort, u verklaart zelf geen documenten ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming te hebben.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggedrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na een grondig onderzoek komt het CGVS tot de vaststelling dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde.

Immers geeft u niet te kennen enige vrees ten aanzien van de Marokkaanse overheid te hebben. U vertrok met uw eigen paspoort en vroeg hier op de ambassade of het consulaat van Marokko een nieuw paspoort aan. Daaruit blijkt geen vrees voor de overheid in Marokko.

U zegt dat u niet terug kan omdat u daar alleen zou zijn. Maar blijkbaar hebt u vóór uw vertrek alleen kunnen wonen in het dorp waar uw familie een huis en grond in eigendom had. Blijkbaar is die grond waarop het huis stond nog steeds in eigendom van uw familie. U krijgt verder financiële steun van verschillende familieleden, zowel toen u nog in Marokko woonde als in België. Dat u dan niet kan terugkeren naar Marokko en daar opnieuw iets kan opbouwen met de financiële steun van familieleden, is dan ook niet aannemelijk. Bovendien zegt u dat uw broers en zussen buiten Marokko wonen, maar u moet er ongetwijfeld nog neven, nichten, dorpelingen of andere vrienden van vroeger hebben. En ook al kent u hen niet echt persoonlijk (meer), nergens blijkt dat u niet meer bij deze sociale contacten van vroeger terecht kan.

Wat betreft dat u angst kent omwille van dieven die u ooit beroofden, stelt het CGVS vast dat dit éénmalig incident niet dermate ernstig is om te spreken van een vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U gaf bovendien zelf aan dat u de politie niet had ingelicht, dat er enkel geld werd gestolen, dat de buurman ter hulp kwam en dat u in het ziekenhuis werd verzorgd nadien. Hoe dan ook, u legt hiervan geen enkel document of ander begin van bewijs neer.

U geeft aan psychologische moeilijkheden te kennen. Maar u legt hiervan geen documenten neer om dit te staven. U geeft ook niet expliciet aan dat dit uw terugkeer naar Marokko in de weg zou staan of dat u daarvoor in Marokko nergens terecht kan. Dat u stress kent en psychisch ziek bent wegens de situatie dat u heden in een gesloten centrum verblijft staat hier los van uw verzoek om internationale bescherming.

Uiteindelijk is uw verzoek om internationale bescherming vooral gebaseerd op uw wil om in België te verblijven met uw familie hetgeen echter vreemd is aan de criteria die zijn vermeld in de Vluchtelingenconventie, zijnde een vrees gebaseerd op uw etnische afkomst, uw religie, uw nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of uw politieke overtuiging.

De kopie van uw paspoort kan hoogstens uw identiteit en nationaliteit staven, die niet in twijfel getrokken worden in deze beslissing.

Aldus maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen. U geeft ook nergens te kennen dat er in Marokko een situatie is waardoor u enig risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3 en 8 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 3 en 8 EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op het volgende gewezen:

“U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.”

Verzoekende partij slaagt er geenszins in om hierop een ander licht te werpen. In haar verzoekschrift beperkt zij er zich toe te stellen dat zij verschillende elementen kenbaar maakte waaruit blijkt dat er procedurele noden in haar hoofde aanwezig zijn, doch zonder dit verder te concretiseren. In zoverre zij verwijst naar de door haar aangehaalde psychische problemen, bemerkt de Raad dat verzoekende partij tot op heden nalaat hieromtrent enig psychologisch/medisch attest neer te leggen ter staving van deze psychische problemen en derhalve niet aantoonde dat zij wegens psychische problemen niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Dient hierbij bovendien nog te worden bemerkt dat verzoekende partij bij de aanvang van haar procedure in de DVZ-vragenlijst *“Bijzondere procedure noden”* zelf aangaf dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (zie administratief dossier, stuk 7, map DVZ, DVZ-vragenlijst *“Bijzondere procedure noden”* d.d. 13 mei 2024). Uit haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de aldaar ingevulde CGVS-vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud, gedurende hetwelk verzoekende partij werd bijgestaan door haar advocaat, blijkt bovendien dat deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoekende partij of haar advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Evenmin haalden zij aan dat van verzoekende partij, al dan niet ten gevolge van voormelde psychische problemen, niet mocht worden verwacht dat zij gedegen verklaringen zou afleggen gedurende de verschillende onderhouden in het kader van haar procedure internationale bescherming. Uit de inhoud van voormelde stukken blijkt bovendien dat verzoekende partij tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop concrete antwoorden kon formuleren. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekende partij, al dan niet ten gevolge van psychische problemen, niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoekende partij niet concreet aantoonde of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

2.2.4. Blijkens haar verklaringen kan verzoekende partij niet terugkeren naar Marokko omdat zij daar alleen zou zijn. Ook verwijst zij naar een incident met dieven in Marokko waarbij zij beroofd werd toen zij nog alleen in haar dorp woonde (notities CGVS, p. 9).

2.2.5. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing omstandig wordt gemotiveerd en vastgesteld dat in hoofde van verzoekende partij geen nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld, en dit gelet op volgende pertinente redenen: *“Immers geeft u niet te kennen enige vrees ten aanzien van de Marokkaanse overheid te hebben. U vertrok met uw eigen paspoort en vroeg hier op de ambassade of het consulaat van Marokko een nieuw paspoort aan. Daaruit blijkt geen vrees voor de overheid in Marokko.*

U zegt dat u niet terug kan omdat u daar alleen zou zijn. Maar blijkbaar hebt u vóór uw vertrek alleen kunnen wonen in het dorp waar uw familie een huis en grond in eigendom had. Blijkbaar is die grond waarop het huis stond nog steeds in eigendom van uw familie. U krijgt verder financiële steun van verschillende familieleden, zowel toen u nog in Marokko woonde als in België. Dat u dan niet kan terugkeren naar Marokko en daar opnieuw iets kan opbouwen met de financiële steun van familieleden, is dan ook niet aannemelijk. Bovendien zegt u dat uw broers en zussen buiten Marokko wonen, maar u moet er ongetwijfeld nog neven, nichten, dorpelingen of andere vrienden van vroeger hebben. En ook al kent u hen niet echt persoonlijk (meer), nergens blijkt dat u niet meer bij deze sociale contacten van vroeger terecht kan.

Wat betreft dat u angst kent omwille van dieven die u ooit beroofden, stelt het CGVS vast dat dit éénmalig incident niet dermate ernstig is om te spreken van een vervolging zoals voorzien in de

Vluchtelingenconventie. U gaf bovendien zelf aan dat u de politie niet had ingelicht, dat er enkel geld werd gestolen, dat de buurman ter hulp kwam en dat u in het ziekenhuis werd verzorgd nadien. Hoe dan ook, u legt hiervan geen enkel document of ander begin van bewijs neer.

U geeft aan psychologische moeilijkheden te kennen. Maar u legt hiervan geen documenten neer om dit te staven. U geeft ook niet expliciet aan dat dit uw terugkeer naar Marokko in de weg zou staan of dat u daarvoor in Marokko nergens terecht kan. Dat u stress kent en psychisch ziek bent wegens de situatie dat u heden in een gesloten centrum verblijft staat hier los van uw verzoek om internationale bescherming.

Uiteindelijk is uw verzoek om internationale bescherming vooral gebaseerd op uw wil om in België te verblijven met uw familie hetgeen echter vreemd is aan de criteria die zijn vermeld in de Vluchtelingenconventie, zijnde een vrees gebaseerd op uw etnische afkomst, uw religie, uw nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of uw politieke overtuiging.

De kopie van uw paspoort kan hoogstens uw identiteit en nationaliteit staven, die niet in twijfel getrokken worden in deze beslissing.”

Door verzoekende partij worden geen overtuigende argumenten aangebracht die bovenstaande motivering in een ander daglicht plaatsen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekende partij herhaalt dat zij geen directe familieleden heeft in Marokko en stelt dat zij hierdoor geen stabiele of emotionele ondersteuning zal hebben in geval van terugkeer naar Marokko. Tevens meent zij dat zij hierdoor een reëel risico loopt dat zij in een situatie van extreme armoede terecht zal komen en niet in staat zal zijn te voorzien in elementaire levensbehoeftes zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. De Raad is evenwel van oordeel dat deze problemen louter van sociaal-economische aard zijn en niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn deze problemen het gevolg van enig intentioneel handelen tot vervolging, waardoor er ook geen sprake kan zijn van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien, zoals ook reeds wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan worden aangenomen dat haar familieleden haar in geval van terugkeer naar Marokko indien nodig financieel zullen ondersteunen, zoals zij ook deden toen verzoekende partij nog in Marokko woonde en nog steeds doen nu zij in België verblijft, alsook dat verzoekende partij in Marokko nog enige sociale contacten van vroeger en/of verdere familieleden heeft waarbij zij terecht kan voor emotionele en/of financiële ondersteuning.

Waar verzoekende partij overigens stelt dat zij in haar land van herkomst “*het slachtoffer werd van berovingen*” en dat er “*dan ook een waarschijnlijkheid aanwezig is dat verzoekster opnieuw beroofd kan worden*”, benadrukt de Raad dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud slechts gewag maakte van één beroving, waardoor het niet ernstig is dat zij thans lijkt voor te houden meermaals het slachtoffer te zijn geweest van dieven. Dit geldt des te meer nu zij tot op heden geen enkel document of ander begin van bewijs neerlegt inzake de beweerde beroving(en). Verzoekende partij werpt dan ook geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing dat het slechts een éénmalig incident betrof dat niet dermate ernstig is om te spreken van een vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. Evenmin toont zij *in concreto* aan dat zij “*reeds heel wat traumatische ervaringen (heeft) opgelopen in haar land van herkomst*”, zoals zij beweert in haar verzoekschrift.

2.2.6. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden

beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud in het Centrum voor Illegalen te Brugge op 28 mei 2024 (via videoconferentie) de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend vierentwintig door:

J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT